

AZ UTOLSÓ VACSORA

Lukátsi Vilma

Lukátsi Vilma: AZ UTOLSÓ VACSORA

Alkony borult az Olajfák hegyére,
a hajnalcsillag fönt volt már az égen,
- a be nem tartott és sokszor megszegett
Szövetségre emlékezéséppen
Jeruzsálem házfalain belül
asztal mellett ültek a családok,
együtt ették meg a páska-bárányt,
amíg az éj teljesen leszállott...

Tizenhárman voltak a teremben,
tizenkettő lábát az Úr mosta:
'amit teszek, azt most még nem érted...'
A mécs lángja gyöngéd fénybe vonta
körülkötött, görnyedő alakját,
amelyből még nárdusillat áradt...

Övéivel az asztalhoz ült le,
mert behozták a vacsora-tálat.
Ő a megtört kenyeret szétosztva
azt mondta: 'Vegyétek, egyétek,
ez az én testem - tiértetek...'
- így kötötte az Új Szövetséget;
Isten Báránya kész volt a halálra,
de a régi oltárkő szétmállott!
- Tiszta új bort öntött a pohárba,
(a kereszt valahol készen állott).
Ő a kelyhet kézről-kézre adta:
'az én vérem Új Szövetség vére!'

Azután dicséretet énekelve
elindultak az Olajfák hegyére.

(forrás: Egy csipet só - Bp.1990.)

Forrás: www.keresztenydalok.hu